

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 27ης Απριλίου 1995 *

Στην υπόθεση T-12/93,

Comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel, οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το βιβλίο IV του γαλλικού κώδικα εργασίας, με έδρα το Vittel (Γαλλία),

Comité d'établissement de Pierval, οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το προαναφερθέν νομοθέτημα, με έδρα το Vittel (Γαλλία),

και

Fédération générale agroalimentaire, επαγγελματική συνδικαλιστική οργάνωση, μέλος της Confédération française démocratique du travail, με έδρα το Παρίσι,

εκπροσωπούμενες από τους François Nativi, Hélène Rousseau και Françoise Bienayme-Galaz, δικηγόρους Παρισιού, επικουρούμενες από τον Aloyse May, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 31, Grand-rue,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζόμενες από τις

Comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources, οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το βιβλίο IV του γαλλικού κώδικα εργασίας, με έδρα το Παρίσι,

Comité d'établissement de la Source Perrier, οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το προπαρατεθέν νομοθέτημα,

Syndicat CGT (Confédération général du travail) de la Source Perrier, επαγγελματική συνδικαλιστική οργάνωση διεπομένη από το προπαρατεθέν νομοθέτημα,

Comité du groupe Perrier, οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το προπαρατεθέν νομοθέτημα,

με έδρα το Vergèze (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τον Jean Méloux, κατά την έγγραφη διαδικασία, και από τον Alain Ottan, κατά την προφορική διαδικασία, δικηγόρους Montpellier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Guy Thomas, 77, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

παρεμβαίνουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Francisco Enrique González Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Gérard de Bergues, εθνικό υπάλληλο που τέθηκε στη διάθεση της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης 92/553/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1992, σχετικά με διαδικασία βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου (υπόθεση IV/M.190 — Nestlé/Perrier, ΕΕ L 356, σ. 1).

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Β. Vesterdorf, Πρόεδρο, D. P. M. Barrington, A. Saggio, H. Kirschner και Α. Καλογερόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 7ης Οκτωβρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Στις 25 Φεβρουαρίου 1992, η Nestlé SA (στο εξής: Nestlé) κοινοποίησε, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 4064/89), στην Επιτροπή δημόσια πρόταση αγοράς (στο εξής: ΔΠΑ) των μετοχών της Source Perrier SA (στο εξής: Perrier). Στην εν λόγω ΔΠΑ είχε προβεί στις 20 Ιανουαρίου 1992 η Demilac SA (στο εξής: Demilac), κοινή θυγατρική της Nestlé και της Τράπεζας Indosuez. Η Nestlé και η Demilac αναλάμβαναν τη δέσμευση να πωλήσουν, σε περίπτωση ευδοκμήσεως της ΔΠΑ, μία από τις θυγατρικές της Perrier, την εταιρία Volvic, στον όμιλο BSN.
- 2 Αφού εξέτασε την κοινοποίηση, η Επιτροπή αποφάσισε, στις 25 Μαρτίου 1992, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89, να κινήσει τη διαδικασία για τον λόγο ότι η κοινοποιηθείσα πράξη συγκεντρώσεως προκαλούσε σοβαρές αμφιβολίες ως προς το αν συμβιβάζεται προς την κοινή αγορά. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η συγκέντρωση εγκυμονούσε τον κίνδυνο της δημιουργίας δεσπόζουσας θέσεως είτε του ομίλου Perrier-Nestlé λαμβανομένου μεμονωμένως είτε των Perrier-Nestlé και BSN συνολικώς θεωρουμένων.
- 3 Στις 25 Μαΐου 1992 η Επιτροπή προέβη σε ακρόαση των Nestlé και BSN υπό την ιδιότητά τους ως «ενδιαφερομένων μερών».
- 4 Στις 22 Ιουλίου 1992, ενόψει των δεσμεύσεων που ανέλαβε η Nestlé έναντι αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 92/553/ΕΟΚ, σχετικά με διαδικασία βάσει του κανονισμού 4064/89 (υπόθεση IV/M.190-Nestlé /Perrier, ΕΕ L 356, σ. 1, στο εξής: απόφαση), κηρύσσουσα τη συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά. Η απόφαση εξαρτά την εν λόγω αναγνώριση του συμβατού από τη

συμμόρφωση προς όλους τους όρους και τις υποχρεώσεις που περιλαμβάνονται στις δεσμεύσεις που ανέλαβε η Nestlé (εκατοστή τριακοστή έκτη αιτιολογική σκέψη, άρθρο 1 του διατακτικού της αποφάσεως). Οι εν λόγω όροι και οι υποχρεώσεις, που αποσκοπούν στη διευκόλυνση της προσβάσεως στη γαλλική αγορά εμφιαλωμένου νερού βιώσιμου ανταγωνιστή, ο οποίος διαθέτει επαρκείς πόρους για να ανταγωνιστεί αποτελεσματικά τη Nestlé και τον BSN, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

- η Nestlé πρέπει να πωλήσει στον ανταγωνιστή αυτόν τα σήματα και τις πηγές Vichy, Thonon, Pierval, Saint-Yorre και ορισμένες άλλες τοπικές πηγές·
- η επιλογή του αγοραστή, ο οποίος θα πρέπει να διαθέτει επαρκείς οικονομικούς πόρους και εμπειρία στον τομέα των αναψυκτικών ή των τροφίμων που απολαμβάνουν ιδιαίτερης φήμης, θα υπόκειται στην έγκριση της Επιτροπής·
- η Nestlé δεν πρέπει να παράσχει κανένα στοιχείο όχι παλαιότερο του ενός έτους σχετικά με τον όγκο των πωλήσεών της προς οποιαδήποτε επαγγελματική ένωση ή άλλο φορέα που θα μπορούσε να διαδώσει την εν λόγω πληροφορία σε άλλους ανταγωνιστές στην αγορά εφόσον υπάρχουν ακόμη οι παρούσες oligοπωλιακές διαρθρώσεις αγοράς στη γαλλική αγορά εμφιαλωμένου νερού·
- η Nestlé πρέπει να διαχειρίζεται χωριστά όλα τα περιουσιακά στοιχεία του ενεργητικού και τους τόκους που απέκτησε από την Perrier, μέχρις ότου ολοκληρωθεί η πώληση των ανωτέρω σημάτων και πηγών·
- κατά τη διάρκεια της προαναφερθείσας περιόδου, η Nestlé δεν θα μπορεί να προβεί σε οποιαδήποτε διαρθρωτική αλλαγή της Perrier, χωρίς προηγούμενη έγκριση της Επιτροπής·
- η Nestlé δεν πρέπει να μεταβιβάσει σε εμπορική επιχείρηση του ομίλου της εμπορικές ή βιομηχανικές πληροφορίες ή δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εμπιστευτικής φύσεως ή που συνδέονται με αποκλειστική εκμετάλλευση της εταιρίας και ανήκουν στην Perrier·

- η Nestlé δεν θα μπορεί να πωλήσει τη Volvic στον BSN μέχρις ότου ολοκληρωθεί η πώληση των προαναφερομένων σημάτων και πηγών·
 - η Nestlé δεν θα μπορεί να εξαγοράσει, αμέσως ή εμμέσως, κατά τη διάρκεια δέκα ετών, τα σήματα και τις πηγές που υποχρεούται να εκποιήσει και θα πρέπει να ενημερώνει την Επιτροπή για την ενδεχόμενη αγορά κάθε μονάδας εμφιαλωμένου νερού στη γαλλική αγορά με ποσοστό πωλήσεων που υπερβαίνει το 5 % για περίοδο πέντε ετών από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως.
- 5 Την πηγή Pierval, την οποία πρέπει να μεταβιβάσει η Nestlé δυνάμει της αποφάσεως εκμεταλλεύεται ένα από τα καταστήματα της εταιρίας Vittel SA (στο εξής: Vittel), το κατάστημα του Pierval, στον χώρο του οποίου εργάζονται 119 μισθωτοί. Κατά τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες, η Vittel SA κατέστη το 1992 θυγατρική του ομίλου Nestlé.
 - 6 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Φεβρουαρίου 1993, η comité central d'entreprise de Vittel SA (στο εξής: CCE Vittel), η comité d'établissement de Pierval (στο εξής: CE Pierval) και η fédération générale agroalimentaire-CFDT (στο εξής: FGA-CFDT) ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, την ακύρωση της αποφάσεως «καθόσον με την απόφαση αυτή επιβάλλονται στη Nestlé όροι για την αναγνώριση του συμβατού προς την κοινή αγορά της συγκεντρώσεως Nestlé-Perrier, οι οποίοι όροι είναι παράνομοι και περιττοί», ιδίως στο μέτρο που περιλαμβάνουν «την εκ μέρους της Vittel SA μεταβίβαση πλήρους κλάδου δραστηριότητας, ο οποίος αποτελείται από το εργοστάσιο Pierval».
 - 7 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Μαρτίου 1993, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν επίσης, δυνάμει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΚ, αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με την οποία ζητούν, κυρίως, την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως και, επικουρικώς, την αναστολή της αποφάσεως κατά το μέρος που επιβάλλει τη μεταβίβαση του Pierval μέχρι πέρατος της επί της ουσίας δίκης. Με διάταξη της 2ας

Απριλίου 1993, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου υποχρέωσε την Επιτροπή να πληροφορήσει το Πρωτοδικείο, μόλις έχει στην κατοχή της τα σχετικά στοιχεία, ότι πληρούνται όλες οι σχετικές με τη μεταβίβαση του ενεργητικού προϋποθέσεις που προβλέπονται στην απόφαση, ειδικότερα δε ότι έχουν αρθεί τα εμπόδια για τη μεταβίβαση των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως των πηγών του Vichy και του Thonon. Με την ίδια διάταξη διατάχθηκε η αναστολή της εκτέλεσεως της αποφάσεως αυτής, καθόσον διατάσσει την παραχώρηση του Pierval, μέχρις ότου αποφανθεί ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, υπό το φως των πληροφοριών που θα του ανακοινωθούν από την Επιτροπή, επί της αιτήσεως αναστολής εκτέλεσεως (CCE Vittel και CE Pierval κατά Επιτροπής, T-12/93 R, Συλλογή 1993, σ. II-449). Κατόπιν της κοινοποιήσεως των εν λόγω πληροφοριών, στις 14 Ιουνίου 1993, απορρίφθηκε η ανωτέρω αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1993. Το Πρωτοδικείο επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα (T-12/93 R, Συλλογή 1993, σ. II-785).

- 8 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Ιουνίου 1993, η comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources (στο εξής: CCE Perrier), η comité d'établissement de la Source Perrier στο Végèze (Γαλλία, στο εξής: CE Perrier), η syndicat CGT de la Source Perrier (στο εξής: CGT Perrier) και η Comité de groupe Perrier (στο εξής: CG Perrier) ζήτησαν να παρέμβουν στην υπόθεση υπέρ των προσφευγουσών. Με διάταξη της 16ης Δεκεμβρίου 1993 το Πρωτοδικείο δέχθηκε τις αιτήσεις παρεμβάσεως.
- 9 Οι παρεμβαίνουσες προέβαλαν τους λόγους και τα επιχειρήματα προς στήριξη των αιτημάτων τους στις 14 Μαρτίου 1994. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν κατέθεσαν παρατηρήσεις ως προς το υπόμνημα παρεμβάσεως εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η έγγραφη διαδικασία ολοκληρώθηκε με την κατάθεση των παρατηρήσεων της καθής, στις 27 Απριλίου 1994.
- 10 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 7 Οκτωβρίου 1994.

Αιτήματα των διαδίκων

11 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει όλα τα έγγραφα επί των οποίων στηρίχθηκε η απόφασή της·

— να κρίνει ότι η παρούσα προσφυγή έχει ως αντικείμενο την ακύρωση αυτής της αποφάσεως καθόσον επιβάλλει στη Nestlé, προκειμένου να αναγνωριστεί ότι η συγχώνευση Nestlé-Perrier συμβιβάζεται προς την κοινή αγορά, ορισμένους όρους, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται η εκ μέρους του Vit-tel μεταβίβαση του εργοστασίου του Pierval, ενώ η Επιτροπή θα έπρεπε να έχει εκδώσει απόφαση αναγνωρίζουσα το άνευ ετέρου συμβατό της συγχω-νεύσεως προς την κοινή αγορά χωρίς να επιβάλλει οποιαδήποτε προϋπό-θεση·

— κατά συνέπεια, να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση με όλες τις έν-νομες συνέπειες που απορρέουν από την ακύρωση αυτή.

12 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει εις ολόκληρον τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

13 Οι παρεμβαίνουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί τα αιτήματα των προσφευγουσών περί ακυρώσεως της αποφά-σεως·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα της παρούσας παρεμβάσεως.

Επί του παραδεκτού

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

14 Ενώ υπεισέρχεται στην ουσία της υποθέσεως, η Επιτροπή επικαλείται το απαράδεκτο της παρούσας προσφυγής. Ισχυρίζεται, εκ προοιμίου, ότι το παραδεκτό μιας προσφυγής εξαρτάται όχι μόνον από τις δύο προϋποθέσεις του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, κατά το οποίο η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά, αλλά και από την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1977, 88/76, *Exportation des sucres* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 209, και της 10ης Ιουλίου 1986, 282/85, *DEFI* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2469). Εν προκειμένω, η Επιτροπή φρονεί ότι οι προσφεύγουσες δεν έχουν έννομο συμφέρον, ενόψει του βασικού σκοπού του κανονισμού 4064/89, με τον οποίο επιδιώκεται η διατήρηση και η ανάπτυξη αποτελεσματικού ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς. Παραδέχεται βεβαίως ότι η κρίση της όσον αφορά τις συνέπειες της συγκεντρώσεως επιχειρήσεων επί του ανταγωνισμού πρέπει να εντάσσεται στο γενικό πλαίσιο της πραγματοποιήσεως των θεμελιωδών σκοπών του άρθρου 2 της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του σκοπού της ενισχύσεως της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής της Κοινότητας που προβλέπεται στο άρθρο 130 Α της Συνθήκης ΕΚ, όπως υπενθυμίζει η δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 4064/89. Εντούτοις, η αιτιολογική αυτή σκέψη δεν επιβάλλει να αναλυθεί λεπτομερώς ο αντίκτυπος μιας συγκεντρώσεως επί της καταστάσεως της απασχολήσεως σε δεδομένη επιχείρηση, αλλά να ληφθούν υπόψη τα δυνάμενα να προβλεφθούν αποτελέσματά της επί της καταστάσεως της απασχολήσεως στο σύνολο της Κοινότητας ή σε τμήμα αυτής. Κατά την Επιτροπή, οι αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων δεν δικαιολογούν επομένως την ύπαρξη αξίου προστασίας συμφέροντος παρά μόνον εφόσον μπορούν να αποδείξουν, τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως, ότι μια συγχώνευση για την οποία έχει δοθεί η έγκριση του οργάνου αυτού μπορεί να θίξει κατάφωρα τους κοινωνικούς σκοπούς που προβλέπει το άρθρο 2 της Συνθήκης ΕΚ.

15 Εξάλλου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφεύγουσες δεν νομιμοποιούνται προς άσκηση της προσφυγής ακυρώσεως, καθόσον δεν πληρούν τις δύο προϋποθέσεις του παραδεκτού του προπαρατεθέντος άρθρου 173 της Συνθήκης. Πρώτον, αμφισβητεί ότι η απόφαση αφορά ατομικώς τις προσφεύγουσες. Υπενθυμίζει συναφώς ότι οι τρίτοι πληρούν την προϋπόθεση αυτή μόνον

εφόσον η επίμαχη απόφαση τους θίγει ως προς ορισμένες ιδιαίτερες ιδιότητές τους ή ως προς πραγματική κατάσταση που τους διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και εκ του λόγου τούτου τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς τον αποδέκτη. Συνάγει ότι οι τρίτοι ενδιαφερόμενοι, οι οποίοι δεν παρενέβησαν κατά τη διοικητική διαδικασία, δεν νομιμοποιούνται να προσβάλουν την απόφαση που εκδόθηκε κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής. Ισχυρίζεται ότι τόσο στον τομέα του ανταγωνισμού όσο και των κρατικών ενισχύσεων, του dumping και των επιδοτήσεων, το Δικαστήριο αναγνώρισε τη νομιμοποίηση των τρίτων υπέρ των οποίων έχουν αναγνωριστεί σχετικές με τη διαδικασία εγγυήσεις, προκειμένου ακριβώς να καταστεί δυνατόν να ελέγξει τον σεβασμό δικαιωμάτων αυτών που παρέχονται από διαδικαστικούς κανόνες (βλ. τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 567· της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913, και της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391). Παραδοχή της νομιμοποίησης προσφεύγοντος ο οποίος δεν θέλησε να επικαλεστεί τα σχετικά με τη διαδικασία δικαιώματά του θα κατέληγε επομένως στη θέσπιση εναλλακτικής διαδικασίας σε σχέση με αυτή που προβλέπει η κοινοτική νομοθεσία, εν προκειμένω δε το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89.

- 16 Στην υπό κρίση περίπτωση, η Επιτροπή αντικρούει το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι ενημερώθηκαν με καθυστέρηση για τη μεταβίβαση του καταστήματος του Riegnal και για τον λόγο αυτό δεν μπόρεσαν να επικαλεστούν την ευχέρεια ακροάσεως δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89. Ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να της καταλογιστεί η εν λόγω καθυστερημένη ενημέρωση, καθόσον ο κανονισμός 4064/89 δεν της επιβάλλει καμία συναφή υποχρέωση. Η καθυστέρηση αυτή θα έπρεπε να καταλογιστεί είτε σε αμέλεια των ιθυνόντων της Nestlé είτε σε ελλείψεις της γαλλικής νομοθεσίας. Δεν μπορεί, επομένως, να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής, καθόσον ο δικαστικός έλεγχος δεν θα αφορούσε πλέον τον εκ μέρους της Επιτροπής σεβασμό των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων τρίτων, τα όποια εγγυάται η κοινοτική νομοθεσία.
- 17 Επιπλέον, η Επιτροπή αμφισβητεί, με το υπόμνημα αντικρούσεως, ότι η FGA-CFDT συνιστά αναγνωρισμένο εκπρόσωπο των εργαζομένων του Vittel, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89. Ειδικότερα, είναι ανάγκη το εθνικό δίκαιο να αναθέτει στους εκπροσώπους των μισθωτών, που επιθυμούν να επικαλεστούν τις διατάξεις του άρθρου αυτού, την αποστολή εκπροσωπήσεως των συμφερόντων του συνόλου του προσωπικού της επιχειρήσεως και όχι μόνον των συμφερόντων των μελών τους. Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι οι προσφεύγουσες υποστή-

ριξαν, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι οι συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν, δυνάμει της γαλλικής εργατικής νομοθεσίας, ως αποστολή να προασπίζουν τα συλλογικά συμφέροντα του επαγγέλματος. Υπογραμμίζει ότι, καίτοι στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να λύσει το ζήτημα της ερμηνείας της κοινοτικής έννοιας των «αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων», η εφαρμογή της έννοιας αυτής συνεπάγεται εκτίμηση, σε κάθε κράτος μέλος, της λειτουργίας που αναγνωρίζει το εθνικό δίκαιο στις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

- 18 Δεύτερον, η Επιτροπή αμφισβητεί ότι η προσβαλλομένη πράξη αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες. Υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι οι προσφεύγουσες αναφέρονται για πρώτη φορά, με το υπόμνημα απαντήσεως, στα δικά τους συμφέροντα τα οποία επηρεάζονται άμεσα από την επίδικη απόφαση. Ο νέος αυτός, κατά τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, λόγος θα έπρεπε επομένως να απορριφθεί ως απαράδεκτος, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή θεωρεί ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλεστούν ίδια συμφέροντα, πλην του σεβασμού των σχετικών με τη διαδικασία εγγυήσεων του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89 — διαφορετικά από τα συλλογικά συμφέροντα των μισθωτών με την εκπροσώπηση των οποίων είναι επιφορτισμένες.
- 19 Η Επιτροπή υποστηρίζει στη συνέχεια ότι οι ενδεχόμενες, κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, απολύσεις στις κεντρικές υπηρεσίες του Vittel λόγω της μεταβιβάσεως του Pierval δεν προκύπτουν απευθείας από την απόφαση. Συναφώς, η προπαρατεθείσα οδηγία 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεως επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171), ορίζει στο άρθρο 4, παράγραφος 1, ότι μεταβίβαση επιχειρήσεως δεν συνιστά αφεαυτής λόγο απολύσεως για τον μεταβιβάζοντα ή για τον προς τον η μεταβίβαση.
- 20 Όσον αφορά την προβαλλόμενη διακινδύνευση των δυνάμει της συμφωνίας της επιχειρήσεως που ισχύει στο Vittel πλεονεκτημάτων των μισθωτών του Pierval η Επιτροπή παρατηρεί ότι, βάσει του άρθρου L.132-8 του γαλλικού κώδικα εργασίας, κατά τη μεταβίβαση επιχειρήσεως κάθε σύμβαση ή συλλογική συμφωνία που αφορά την επίτευξη αυτή εξακολουθεί να ισχύει επί ένα έτος ή

μέχρι της ενάρξεως της ισχύος συμφωνίας που την αντικαθιστά. Εάν δεν συναφθεί καμία σύμβαση κατά το έτος μετά τη μεταβίβαση, οι μισθωτοί διατηρούν τα ατομικά πλεονεκτήματα που απέκτησαν κατ' εφαρμογήν της προηγούμενης συμφωνίας.

- 21 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής δεν είναι βάσιμη. Αμφισβητούν ότι η προσφυγή τους μπορεί να κηρυχθεί απαράδεκτη με το αιτιολογικό ότι δεν δικαιολογούν την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος. Υποστηρίζουν, κατ' αρχάς, ότι το άρθρο 173 της Συνθήκης δεν εξαρτά το παραδεκτό προσφυγής από την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος. Παρατηρούν, στη συνέχεια, ότι εν πάση περιπτώσει δεν μπορεί να τεθεί εν αναμφιβόλω το έννομο συμφέρον τους. Ισχυρίζονται, μεταξύ άλλων, ότι οι επιτροπές επιχειρήσεως (συνδικαλιστικές οργανώσεις των επιχειρήσεων) επιτελούν στη Γαλλία σημαντική λειτουργία όσον αφορά τη διαφύλαξη του βιομηχανικού κλάδου προς το συμφέρον των μισθωτών και διαθέτουν προς τον σκοπό αυτό σημαντικές εξουσίες ελέγχου και παρεμβάσεως στην οικονομική, χρηματοπιστωτική και εμπορική δραστηριότητα της επιχειρήσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, αντιβαίνει τόσο προς τη Συνθήκη ΕΚ, το άρθρο 130 Α της οποίας αφορά την ενίσχυση της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής στο εσωτερικό της Κοινότητας, όσο και προς την αρχή της ορθής απονομής της δικαιοσύνης το να γίνεται «διάκριση» όσον αφορά την πρόσβαση στον κοινοτικό δικαστή μεταξύ, αφενός, των εμπορικών εταιριών και, αφετέρου, των νομικών προσώπων που είναι επιφορτισμένα με την προάσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων, είτε πρόκειται για συνδικαλιστικές οργανώσεις είτε για επιτροπές επιχειρήσεων.

- 22 Όσον αφορά τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που απαριθμούνται στο άρθρο 173 της Συνθήκης, οι προσφεύγουσες είναι της γνώμης ότι στην υπό κρίση περίπτωση ένα «τεκμήριο παραδεκτού στηρίζεται στον νόμο και στη νομολογία του Δικαστηρίου». Ισχυρίζονται, πρώτον, ότι η απόφαση που εκδόθηκε στο πλαίσιο του κανονισμού 4064/89 τους αφορά ατομικά καθόσον ο κανονισμός αυτός προστατεύει τα συλλογικά δικαιώματα των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων. Πρώτον, το άρθρο 18, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού κατοχυρώνει το δικαίωμα ακροάσεως των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων, εφόσον υποβάλουν σχετική αίτηση, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας. Κατά παγία όμως νομολογία, οσάκις ένας κανονισμός απονέμει σε τρίτους δικαιώματα κατά τη διοικητική διαδικασία, αυτοί οι τρίτοι διαθέτουν ένδικο βοήθημα που αποσκοπεί στην προστασία των εννόμων συμφερόντων τους (προπαρατεθείσες αποφάσεις Metro κατά Επιτροπής, Fediol κατά Επιτροπής και Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής).

- 23 Συναφώς οι προσφεύγουσες διευκρινίζουν ότι η κοινοτική έννοια των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων μιας επιχειρήσεως αφορά όχι μόνον τους εκλεγμένους από τους εργαζομένους εκπροσώπους αλλά, όπως αναγνώρισε η Επιτροπή, και κάθε οργανισμό, η κατά νόμο αποστολή του οποίου είναι να εκπροσωπεί τα συμφέροντα του συνόλου του προσωπικού της επιχειρήσεως και όχι μόνον των μελών του. Τούτο συμβαίνει με τη FGA-CFDT, η οποία αναγνωρίζεται σε εθνικό επίπεδο ως οργάνωση εκπροσωπήσεως εργαζομένων. Πράγματι, ο σκοπός της εν λόγω συνδικαλιστικής ομοσπονδίας έγκειται στην προάσπιση των συμφερόντων του συνόλου των μισθωτών της βιομηχανίας τροφίμων γεωργικής προελεύσεως, μέρος της οποίας αποτελεί το Vittel. Δυνάμει του άρθρου L 411-11 του γαλλικού κώδικα εργασίας, η FGA-CFDT μπορεί, όπως κάθε συνδικαλιστική οργάνωση, να ασκήσει ενώπιον οποιουδήποτε δικαστηρίου όλα τα δικαιώματα που έχουν επιφυλαχθεί υπέρ του πολιτικώς ενάγοντος όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που προκαλούν άμεση ή έμμεση βλάβη σε συλλογικό συμφέρον του επαγγελματικού κλάδου τον οποίον εκπροσωπεί.
- 24 Εξάλλου, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν ότι, οσάκις οι αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων δεν ζητούν ακρόαση από την Επιτροπή στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η τελική απόφαση τους αφορά ατομικά. Πράγματι, η πρόσβαση στον κοινοτικό δικαστή δεν μπορεί να εξαρτάται από το αν έγινε ή όχι χρήση της ευχέρειας ακροάσεως που παρέχει ο κανονισμός 4064/89, διότι διαφορετικά τα πρόσωπα τα οποία μία απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά και τα οποία δεν έκαναν χρήση της ευχέρειας αυτής θα στερούνταν του δικαιώματος ασκήσεως ενδίκου βοηθήματος, πράγμα το οποίο αντίκειται προς το άρθρο 173 της Συνθήκης. Στην πράξη, η άποψη της Επιτροπής θα κατέληγε στο να υποχρεώσει όλα τα πρόσωπα τα οποία ενδέχεται να αφορά μία απόφαση να ζητήσουν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους κατά τη διοικητική διαδικασία αποκλειστικά και μόνο για να διατηρήσουν τη δυνατότητα ασκήσεως, ενδεχομένως, προσφυγής ακυρώσεως.
- 25 Εν πάση περιπτώσει, στην υπό κρίση περίπτωση, οι προσφεύγουσες δεν μπόρεσαν να ασκήσουν τα σχετικά με τη διαδικασία δικαιώματά τους δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89. Πληροφορήθηκαν από τον εργοδότη τους τη μεταβίβαση ορισμένου αριθμού πηγών, μεταξύ των οποίων το Pierval, μετά την έκδοση της αποφάσεως, όπως προκύπτει από την προπαρατεθείσα διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 2ας Απριλίου 1993, συγκεκριμένα δε από την σκέψη 24.

- 26 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι η υποχρέωση να λαμβάνονται υπόψη τα δικαιώματα των εργαζομένων στο πλαίσιο του κανονισμού 4064/89 επιβεβαιώνεται από την τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, κατά την οποία, ο κανονισμός «δεν θίγει κατ' ουδένα τρόπο τα συλλογικά δικαιώματα των εργαζομένων, όπως έχουν αναγνωρισθεί εντός των συμμετεχουσών επιχειρήσεων». Εν προκειμένω, η απόφαση αφορά ατομικά τις οργανώσεις εκπροσώπησης των μισθωτών του Vittel για τον λόγο ότι μία από τις προϋποθέσεις που επιβάλλει η απόφαση, προκειμένου να αναγνωρισθεί ότι η επίμαχη συγκέντρωση συνάδει προς την κοινή αγορά, συνίσταται στη μεταβίβαση ενός ολόκληρου κλάδου δραστηριότητας του Vittel, του καταστήματος του Pierval. Η μεταβίβαση αυτή επιβάλλει τεχνητή διάσπαση μιας πρώην ολόκληρης μισθωτών και προσβάλλει τα δικαιώματα που είχε αποκτήσει η εν λόγω ολότητα. Η απόφαση βλάπτει επομένως, τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων του Vittel λόγω των ιδιαιτέρων ιδιοτήτων τους και της πραγματικής καταστάσεως που τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς την επιχείρηση Vittel, η οποία είναι μία από τις επιχειρήσεις που αφορά η απόφαση εξίσου με τον αποδέκτη της, τη Nestlé.
- 27 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η απόφαση τις αφορά άμεσα. Ισχυρίζονται ότι η μεταβίβαση μέρους της επιχειρήσεως του Vittel, την οποία επιβάλλει η απόφαση αυτή, προσβάλλει τόσο τα δικαιώματα που τους αναγνωρίζονται υπό την ιδιότητα των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων όσο και τα δικαιώματα των μισθωτών.
- 28 Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν κυρίως το επιχείρημα ότι η απόφαση προσβάλλει άμεσα και αναπόφευκτα τα δικαιώματά τους. Αφενός μεν, η απόφαση αυτή θίγει «την οικονομική, βιομηχανική, τεχνική και χρηματοπιστωτική δομή της επιχειρήσεως με την υποχρέωση που επιβάλλει στο Vittel να μεταβιβάσει το κατάστημα του Pierval, ανεξαρτήτως των συνεπειών επί της ολότητας των εργαζομένων και των δικαιωμάτων των μισθωτών». Αφετέρου, συνεπάγεται την «αποδιοργάνωση των οργάνων εκπροσώπησης του προσωπικού που άσκησαν την προσφυγή, με την εξαφάνιση εντός του Vittel της επιτροπής του καταστήματος του Pierval και, κατά συνέπεια, την εξαφάνιση από την κεντρική επιτροπή της επιχειρήσεως των εκπροσώπων που προέρχονται από το κατάστημα του Pierval, πράγμα που επιφέρει τη μετατροπή της νομικής φύσεως της κεντρικής επιτροπής της επιχειρήσεως, η οποία καθίσταται επιτροπή επιχειρήσεως». Η απόφαση προσβάλλει επομένως τα δικαιώματα που η γαλλική νομοθεσία αναγνωρίζει στην κεντρική επιτροπή της επιχειρήσεως. Όσον αφορά τη FGA-CFDT, η οποία είναι η συνδικαλιστική

οργάνωση που διαθέτει σαφώς την πλειοψηφία στο Vittel, η απόφαση την αφορά άμεσα στο πλαίσιο της εκπροσωπήσεως του προσωπικού εντός της εταιρείας αυτής, καθόσον η μεταβίβαση του καταστήματος του Pierval θα συνεπάγεται, δυνάμει του άρθρου 122-2 του γαλλικού κώδικα εργασίας, τη μεταβίβαση του προσωπικού που εργάζεται σ' αυτήν.

- 29 Άλλωστε, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η απόφαση προσβάλλει άμεσα τα δικαιώματα των μισθωτών του Vittel και του Pierval, οι οποίοι υφίστανται τις έννομες συνέπειες της μεταβίβασης του κλάδου δραστηριότητας που αυτή επιβάλλει. Το κατάστημα του Pierval αντιπροσωπεύει σημαντικό τμήμα των περιουσιακών στοιχείων του Vittel και «το νόμιμο αντιστάθμισμα της διασφάλισης της απασχολήσεως». Με την απόφαση όμως σκοπείται η παροχή εγκρίσεως στον προς όν η μεταβίβαση με μόνη βάση κριτήρια που αφορούν την ανάπτυξη του ανταγωνισμού. Επιπλέον, θα χάνονταν θέσεις εργασίας για τους μισθωτούς, κατόπιν των μέτρων απολύσεως συνεπεία της συγκεντρώσεως. Εξάλλου, η απώλεια των συλλογικών πλεονεκτημάτων που είχαν αναγνωριστεί εντός της επιχειρήσεως του Vittel θα έθιγε άμεσα τους μισθωτούς του Pierval. Όσον αφορά την απόδειξη των άμεσων αυτών ζημιών, οι προσφεύγουσες παραπέμπουν ρητώς στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και στα στοιχεία που προσκομίστηκαν στο πλαίσιο της συζητήσεως της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 30 Από το σύνολο των σκέψεων αυτών προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες, ως αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων, νομιμοποιούνται να προσφύγουν στο Πρωτοδικείο προκειμένου να διασφαλιστεί η προστασία των συλλογικών δικαιωμάτων των εργαζομένων την οποία εγγυάται ο κανονισμός 4064/89. Οι προσφεύγουσες διευκρινίζουν συναφώς ότι, καίτοι στο γαλλικό δίκαιο οι εκπρόσωποι των εργαζομένων μπορούν να προσφύγουν στο δικαστήριο σε περίπτωση πλημμέλειας κατά τη μεταβίβαση επιχειρήσεως, δεν μπορούν ωστόσο να προσβάλουν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων την εκτέλεση αποφάσεως της Επιτροπής, το νομότυπο της οποίας μπορεί να εξετάσει μόνον ο κοινοτικός δικαστής.
- 31 Οι παρεμβαίνουσες υποστηρίζουν το σύνολο των λόγων του παραδεκτού που επικαλούνται οι προσφεύγουσες. Υποστηρίζουν ότι το άρθρο 173 της Συνθήκης παρέχει ένδικο βοήθεια κατ' αποφάσεως κοινοτικού οργάνου σε κάθε πρόσωπο το οποίο η απόφαση αυτή αφορά άμεσα και ατομικά. Στο πλαίσιο του

κανονισμού 4064/89, η ρητή αναφορά ορισμένων «προνομιούχων» μεταξύ των τρίτων που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος καθιερώνει πραγματικό τεκμήριο παραδεκτού των προσφυγών που ασκούνται από τους τρίτους αυτούς κατά της εν λόγω αποφάσεως. Το γεγονός ότι ο κανονισμός 4064/89 δεν προβλέπει διαδικασία καταγγελίας, καθώς και η έλλειψη συμμετοχής των ανωτέρω τρίτων στη διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής δεν ασκούν συναφώς επιρροή. Οι παρεμβαίνουσες ισχυρίζονται ότι στη νομολογία που επικαλείται η Επιτροπή το εύλογο συμφέρον και η πραγματική συμμετοχή στη διοικητική διαδικασία θεωρήθηκαν από το Δικαστήριο ως εναλλακτικές και όχι ως σωρευτικές προϋποθέσεις του παραδεκτού.

- 32 Συναφώς, οι παρεμβαίνουσες επισημαίνουν ότι, καίτοι το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2367/90 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1990, για τις κοινοποιήσεις, τις προθεσμίες και τις ακροάσεις σύμφωνα με τον κανονισμό 4064/89 (ΕΕ L 219, σ. 5), παρέχει σε ορισμένα πρόσωπα το δικαίωμα ακροάσεως κατόπιν αιτήσεώς του, το ίδιο αυτό άρθρο, στην παράγραφο 3, παρέχει εν πάση περιπτώσει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να λαμβάνει την πρωτοβουλία να συγκεντρώνει τις απόψεις όλων των τρίτων. Στην υπό κρίση περίπτωση όμως η Επιτροπή δεν θεώρησε αναγκαίο να ακούσει τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων.
- 33 Όσον αφορά ειδικότερα την άμεση επίπτωση της αποφάσεως στη νομική κατάσταση των προσφευγουσών, οι παρεμβαίνουσες παρατηρούν ότι ορθώς οι προσφεύγουσες επικαλούνται «σύνθετη ζημία», τόσο λόγω της ιδιότητάς τους ως νομικών προσώπων όσο και λόγω της εκ του νόμου προβλεπομένης αποστολής προασπίσεως των συλλογικών δικαιωμάτων των εργαζομένων. Ισχυρίζονται συναφώς ότι μία απόφαση που επηρεάζει το επίπεδο ή τις συνθήκες απασχολήσεως προσβάλλει κατ' ανάγκη τα ιδιαίτερα δικαιώματα των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων και αντιστρόφως. Το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες προβάλλουν τέτοια ιδιαίτερα δικαιώματα με το υπόμνημα απαντήσεως δεν μπορεί επομένως να συνιστά νέο λόγο.
- 34 Ως προς την ουσία, οι παρεμβαίνουσες υπογραμμίζουν ότι η απόφαση θίγει άμεσα τις προσφεύγουσες καθόσον επιβάλλει τη μεταβίβαση του καταστήματος

του Pierval, πράγμα το οποίο θίγει, αφενός μεν, το επίπεδο και τους όρους απασχολήσεως του προσωπικού του Pierval, αφετέρου δε, τα δικαιώματα των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων. Πράγματι, οι εκπρόσωποι αυτοί θα έπρεπε να έχουν ενημερωθεί «εγκαίρως» για τη συγκέντρωση αυτή, δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας και της οδηγίας 77/187. Η Επιτροπή όμως δεν μερίμνησε για την ενημέρωση αυτή και σκοπίμως αμέλησε να εξετάσει την κοινωνική κατάσταση με τη βοήθεια των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων της οικείας επιχειρήσεως, παραβαίνοντας έτσι τις διατάξεις της Συνθήκης (άρθρο 2, σε συνδυασμό με τα άρθρα 117, 118, 118 Α και 118 Β), του Κοινοτικού Χάρτη της 9ης Δεκεμβρίου 1989, του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη της 18ης Οκτωβρίου 1961 και της οδηγίας 77/187. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες θίγονται οικονομικά λόγω της επιπτώσεως της μεταβιβάσεως του Pierval επί του προϋπολογισμού λειτουργίας και επί του προϋπολογισμού κοινωνικής πρόνοιας. Τέλος, η εκπροσώπηση των μισθωτών στην κεντρική επιτροπή επιχειρήσεως της CCE Vittel περιορίζεται κατόπιν της εν λόγω μεταβιβάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

35 Κατά το άρθρο 173 της Συνθήκης, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατ' αποφάσεως που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, μόνον εφόσον η απόφαση αυτή το αφορά άμεσα και ατομικά. Καθόσον η προσβαλλομένη απόφαση απευθύνεται στη Nestlé πρέπει να εξεταστεί αν η απόφαση αυτή αφορά τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά.

36 Συναφώς, το γεγονός και μόνον ότι μία πράξη μπορεί να επηρεάζει τη νομική κατάσταση των προσφευγουσών δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι τις αφορά άμεσα και ατομικά. Προκειμένου, πρώτον, για την προϋπόθεση του παραδεκτού που αφορά την εξατομίκευση των προσφευγουσών, πρέπει ακόμη, κατά παγία νομολογία, η προσβαλλομένη απόφαση να τους θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τους διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνον του αποδέκτη (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, συγκε-

κρομένα σ. 942, και της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 10/68 και 18/68, Eridania κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 159, σκέψη 7, καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-83/92, Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1169, σκέψεις 34 και 36).

- 37 Στην υπό κρίση περίπτωση, πρέπει επομένως να ελεγχθεί αν η προσβαλλομένη απόφαση θίγει τις προσφεύγουσες λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων τους ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τις διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και τις εξαισιάζει κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνον του αποδέκτη.
- 38 Προς τούτο πρέπει να επισημανθεί εκ προοιμίου ότι, κατά την οικονομία του κανονισμού 4064/89, η προτεραιότητα που αναγνωρίζεται στη θέσπιση καθεστώτος ελεύθερου ανταγωνισμού μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να συμβιβάζεται, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του συμβατού μιας συγκεντρώσεως προς την κοινή αγορά, με τη λήψη υπόψη των κοινωνικών επιπτώσεων της συγχωνεύσεως αυτής, οσάκις αυτές δεν θίγουν τους κοινωνικούς σκοπούς του άρθρου 2 της Συνθήκης. Επομένως, η Επιτροπή μπορεί να χρειαστεί να ελέγξει αν η συγκέντρωση ενδέχεται να έχει συνέπειες, έστω έμμεσες, στην κατάσταση των μισθωτών εντός των οικείων επιχειρήσεων, ικανές να επηρεάσουν το επίπεδο ή τις συνθήκες απασχολήσεως εντός της Κοινότητας ή εντός σημαντικού τμήματος αυτής.
- 39 Πράγματι, το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 4064/89 υποχρεώνει την Επιτροπή να πραγματοποιήσει οικονομικό απολογισμό της επίμαχης συγκεντρώσεως, στο πλαίσιο του οποίου μπορούν να ληφθούν υπόψη, ενδεχομένως, λόγοι κοινωνικής φύσεως, όπως επιβεβαιώνει η αιτιολογική σκέψη 13 του ίδιου κανονισμού που ορίζει ότι «η Κοινότητα οφείλει να τοποθετεί τις εκτιμήσεις της στα γενικά πλαίσια της επίτευξης των βασικών στόχων που αναφέρονται στο άρθρο 2 της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του στόχου της ενίσχυσης της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής της Κοινότητας τον οποίο προβλέπει το άρθρο 130 Α». Στο νομικό αυτό πλαίσιο, η ρητή καθιέρωση, με το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού που συγκεκριμενοποιεί την αρχή που διακηρύσσει η δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη, του δικαιώματος ακροάσεως των εκπροσώπων των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων, κατόπιν

αιτήσεώς τους, εμφανίζει τη βούληση να εξασφαλιστεί ότι λαμβάνονται υπόψη τα συλλογικά συμφέροντα των εν λόγω εργαζομένων κατά τη διοικητική διαδικασία.

- 40 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, σύμφωνα με την οικονομία του κανονισμού 4064/89, η κατάσταση των μισθωτών των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά η επίμαχη συγκέντρωση μπορεί σ' ορισμένες περιπτώσεις να ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή κατά την έκδοση της αποφάσεώς της. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο κανονισμός εξατομικεύει τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των επιχειρήσεων αυτών, οι οποίοι συνιστούν κλειστή και σαφώς οριοθετημένη κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως κατηγορία, αναγνωρίζοντάς τους ρητώς και ειδικώς το δικαίωμα να διατυπώνουν τις παρατηρήσεις τους κατά τη διοικητική διαδικασία. Οι οργανισμοί αυτοί, οι οποίοι είναι επιφορισμένοι με την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των μισθωτών τους οποίους εκπροσωπούν, δικαιολογούν πράγματι άμεσα συμφέρον υπό το πρίσμα εκτιμήσεων κοινωνικής φύσεως που μπορούν, ενδεχομένως, να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή, στο πλαίσιο της κρίσεως της ως προς τὸ νομότυπο της συγκεντρώσεως από πλευράς του κοινοτικού δικαίου.
- 41 Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι προσφεύγουσες ορθώς ισχυρίζονται ότι, κατά την οικονομία του κανονισμού 4064/89, η ρητή μνεία των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά η συγκέντρωση μεταξύ των τρίτων που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος να ακουστούν από την Επιτροπή αρκεί για να τους διακρίνει από οποιονδήποτε άλλον τρίτον, χωρίς να χρειάζεται ν' αποδειχθεί, όπως υποστηρίζει το καθού ὄργανο, προκειμένου να κριθεί το παραδεκτό της προσφυγής, εάν, τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως, η συγχώνευση αυτή μπορεί να προσβάλει τους κοινωνικούς σκοπούς της Συνθήκης. Το τελευταίο αυτό ζήτημα ανάγεται πράγματι στην εκτίμηση επί της ουσίας.
- 42 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί, κατ' αρχήν, ότι η απόφαση της Επιτροπής επί του συμβατού μιας συγχωνεύσεως με την κοινή αγορά αφορά άμεσα τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των επιχειρήσεων που μετέχουν στη συγκέντρωση αυτή.

- 43 Στην υπό κρίση περίπτωση, η ιδιότητα του αναγνωρισμένου εκπροσώπου των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 4, του προπαρατεθέντος κανονισμού 4064/89, δεν αμφισβητείται από την Επιτροπή όσον αφορά δύο από τις προσφεύγουσες, ήτοι τη CCE Vittel και τη CE Pierval.
- 44 Υπό τις συνθήκες αυτές, καθόσον πρόκειται για μία και μόνον προσφυγή, δεν χρειάζεται να εξεταστεί η νομιμοποίηση της τρίτης προσφεύγουσας, της FGA-CFDT. Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 31), αρκεί ότι ο ένας τουλάχιστον από τους προσφεύγοντες πληροί τους όρους του προπαρατεθέντος άρθρου 173 της Συνθήκης, ώστε να είναι παραδεκτή η προσφυγή.
- 45 Εν πάση περιπτώσει, στα κράτη μέλη εναπόκειται να ορίσουν ποιοι είναι οι αρμόδιοι για να εκπροσωπήσουν τα συλλογικά συμφέροντα των μισθωτών οργανισμοί και να καθορίσουν τα δικαιώματά τους και τα προνόμιά τους υπό την επιφύλαξη της θεσπίσεως μέτρων εναρμονίσεως (βλ. για παράδειγμα την οδηγία 94/45/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1994, για τη θέσπιση μιας ευρωπαϊκής επιτροπής επιχειρήσεως, ή μιας διαδικασίας σε επιχειρήσεις και ομίλους επιχειρήσεων κοινοτικής κλίμακας με σκοπό να ενημερώνονται οι εργαζόμενοι και να ζητείται η γνώμη τους, ΕΕ L 254, σ. 64). Στην υπό κρίση περίπτωση, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί άλλωστε, κατόπιν των διευκρινίσεων της προσφεύγουσας στο υπόμνημα απαντήσεως, ότι ο χαρακτήρας της FGA-CFDT ως οργανισμού εκπροσωπήσεως των εργαζομένων στον τομέα της βιομηχανίας τροφίμων και κατά συνέπεια στις επιχειρήσεις του τομέα αυτού, όπως το Vittel — όπου η συνδικαλιστική αυτή οργάνωση έχει την πλειοψηφία — αναγνωρίζεται, στο γαλλικό δίκαιο, καθόσον η εν λόγω συνδικαλιστική ομοσπονδία είναι μέλος της συνομοσπονδίας εκπροσωπήσεως CFDT. Το γεγονός αυτό αρκεί για να θεωρηθεί ότι η FGA-CFDT συνιστά αναγνωρισμένο εκπρόσωπο των εργαζομένων των επιχειρήσεων που αφορά η επίμαχη συγκέντρωση υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89.
- 46 Εξάλλου, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής, η οποία θεωρεί ότι, ελλείψει αιτήσεως ακροάσεως κατά τη διοικητική διαδικασία, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, η απόφαση δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες, στερείται παντελώς βάσεως. Εξαρτώντας, γενικώς, τη νομιμο-

ποίηση των τρίτων που έχουν κάποια συγκεκριμένη ιδιότητα και δικαιώματα που παρέχουν οι αφορώντες τη διαδικασία κανόνες στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας από την πραγματική συμμετοχή τους στη διαδικασία αυτή, η άποψη της Επιτροπής εισάγει πρόσθετη προϋπόθεση του παραδεκτού, υπό τη μορφή υποχρεωτικής προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, η οποία δεν προβλέπεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης, . Όπως παρατηρούν οι προσφεύγουσες, η συσταλτική αυτή ερμηνεία αντιφάσκει προς τις προαναφερθείσες διατάξεις της Συνθήκης κατά τις οποίες κάθε πρόσωπο μπορεί να προσβάλλει απόφαση που το αφορά άμεσα και ατομικά.

- 47 Η ανάλυση της νομολογίας του Δικαστηρίου βεβαιώνει ότι η νομμοποίηση προς άσκηση προσφυγής των τρίτων, που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος ακροάσεως κατά τη διοικητική διαδικασία, δεν εξαρτάται κατ' ανάγκη από τη συμμετοχή τους στη διαδικασία αυτή. Άλλες ειδικές περιστάσεις μπορούν, ενδεχομένως, να εξατομικεύσουν τους εν λόγω τρίτους κατ' ανάλογο τρόπο προς αυτόν του αποδέκτη της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, εν αντιθέσει προς τους ισχυρισμούς του καθού οργάνου, το Δικαστήριο έλαβε απλώς υπόψη τόσο στον τομέα του ανταγωνισμού όσο και των κρατικών ενισχύσεων, του dumping και των επιδοτήσεων, τη συμμετοχή τρίτων που έχουν κάποια συγκεκριμένη ιδιότητα στη διοικητική διαδικασία για να κρίνει ότι συνεπάγεται, υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες, τεκμήριο υπέρ του παραδεκτού της προσφυγής τους με την οποία ζητείται να ελέγξει ο κοινοτικός δικαστής όχι μόνον εάν τηρήθηκαν τα δικαιώματα που τους παρέχουν οι αφορώντες τη διαδικασία κανόνες αλλά και εάν η εκδοθείσα κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής απόφαση πάσχει καταφανή πλάνη εκτιμήσεως ή εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας. Το Δικαστήριο ουδέποτε έχει πει ότι η συμμετοχή των εν λόγω τρίτων στη διαδικασία συνιστά αναγκαία προϋπόθεση για να θεωρηθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής τους αφορά ατομικά (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου Metro κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 13, Fediol κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 28 έως 31, της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045, σκέψεις 14 και 15· της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 849, σκέψεις 11 έως 17· της 21ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 25, και της 22ας Οκτωβρίου 1986, 75/84, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3021, σκέψεις 18 έως 23).

- 48 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκειμένου ειδικότερα για τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων, ο αριθμός και η ταυτότητα των οποίων μπορούν να είναι γνωστά κατά την έκδοση της αποφάσεως, το γεγονός και μόνον ότι ο κανονισμός 4064/89 τους αναφέρει ρητά και

ειδικά, μεταξύ των τρίτων που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος για να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους ενώπιον της Επιτροπής, αρκεί για να τους διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και να θεωρηθεί ότι η εκδοθείσα βάσει του εν λόγω κανονισμού απόφαση τους αφορά ατομικά είτε επικαλέστηκαν είτε όχι τα δικαιώματά τους κατά τη διοικητική διαδικασία. Επομένως, στην υπό κρίση περίπτωση, πρέπει να θεωρηθεί, για όλους τους προεκτεθέντες λόγους, ότι οι προσφεύγουσες πληρούν την εν λόγω προϋπόθεση περί του παραδεκτού του άρθρου 173 της Συνθήκης, ανεξαρτήτως του αν έλαβαν ή όχι μέρος στη διοικητική διαδικασία.

49 Προκειμένου, δεύτερον, περί του ζητήματος αν η προσβαλλομένη απόφαση αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, το Πρωτοδικείο κρίνει, κατ' αρχάς, ότι η επιχειρηματολογία που ανέπτυξαν οι ενδιαφερόμενοι με το υπόμνημα απαντήσεως, κατά την οποία με την προσβαλλομένη απόφαση παραβιάζονται τα δικαιώματά τους, δεν συνιστά νέο λόγο. Πράγματι, η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται στις επιπτώσεις επί των δικαιωμάτων των προσφευγουσών, των προσβαλλομένων αποτελεσμάτων της μεταβίβασης του καταστήματος του Pierval επί της δομής του Vittel και επί του επιπέδου απασχολήσεως στην εταιρεία αυτή. Κατά συνέπεια, συνδέεται με τον λόγο που στηρίζεται στο γεγονός ότι η μεταβίβαση αυτή προσβάλλει τα συλλογικά δικαιώματα των μισθωτών των οικείων επιχειρήσεων, την οποία επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο. Επομένως, η ένσταση απαραδέκτου που πρότεινε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.

50 Επί της ουσίας, διαπιστώνεται ότι η εν λόγω συγκέντρωση δεν μπορεί να προσβάλει τα δικαιώματα των εκπροσώπων των μισθωτών των οικείων επιχειρήσεων. Εν αντιθέσει προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, το γεγονός ότι η μεταβίβαση του καταστήματος του Pierval, την οποία επιβάλλει η εγκρίνουσα τη συγκέντρωση απόφαση, συνεπάγεται μεταξύ άλλων την εξαφάνιση εντός του Vittel της επιτροπής του καταστήματος της CE Pierval και, κατά συνέπεια, την εξαφάνιση της κεντρικής επιτροπής της επιχειρήσεως δεν προσβάλλει τα δικαιώματα της επιτροπής αυτής. Η επιτροπή αυτή δεν δικαιολογεί την ύπαρξη συμφέροντος προς διατήρηση των καθηκόντων της, εφόσον, λόγω της τροποποίησης της δομής της οικείας επιχειρήσεως, δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις από τις οποίες η εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία εξαρτά την ίδρυσή της. Ομοίως, η FGA-CFDT δεν έχει κανένα εύλογο συμφέρον προς διατήρηση του καταστήματος του Pierval στο Vittel, με το αιτιολογικό ότι η μεταβίβαση σημαντικού μέρους της εταιρείας αυτής έχει διαρθρωτικές και οικονομικές συνέπειες για τη συνδικαλιστική αυτή οργάνωση, όπως υποστηρίζουν οι παρεμβαίνουσες. Πράγματι, οι οργανισμοί εκπροσώπησης των μισθωτών μπορούν απλώς να

επικαλεστούν ιδιαίτερα δικαιώματα σε σχέση με τα καθήκοντα και τις προνομίες που τους έχουν ανατεθεί, δυνάμει της εφαρμοστέας ρυθμίσεως, σε επιχείρηση με συγκεκριμένη δομή. Δεν είναι δυνατόν να έχουν αξίωση προς διατήρηση της δομής της επιχειρήσεως. Συναφώς, από το άρθρο 5 της οδηγίας 77/187 του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171), προκύπτει κατ' ουσίαν, ότι, σε περίπτωση μεταβιβάσεως της επιχειρήσεως, η διασφάλιση των δικαιωμάτων των οργανισμών εκπροσώπησης των μισθωτών καθώς και τα μέτρα προστασίας υπέρ των εκπροσώπων των μισθωτών πρέπει να εξασφαλιστούν σύμφωνα με τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις των κρατών μελών. Από το σύνολο των σκέψεων αυτών προκύπτει ότι μόνον η απόφαση που μπορεί να ασκεί επιρροή επί του καθεστώτος που διέπει τους οργανισμούς εκπροσώπησης των μισθωτών ή επί της ασκήσεως των προνομίων και των αποστολών που τους έχουν ανατεθεί από την ισχύουσα νομοθεσία μπορεί να επηρεάσει τα συμφέροντα των οργανισμών αυτών. Τούτο δεν μπορεί να συμβαίνει στην περίπτωση εγκρίνουσας τη συγκέντρωση αποφάσεως.

51 Άλλωστε, πρέπει να επισημανθεί στη συνέχεια ότι η επιχειρηματολογία που προβάλλουν επικουρικά οι προσφεύγουσες ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει άμεσα τα συμφέροντα των μισθωτών τους οποίους εκπροσωπούν, καθόσον επιβάλλει τη μεταβίβαση του καταστήματος του Pierval, πράγμα που συνεπάγεται, αφενός μεν, την απώλεια σημαντικού τμήματος των περιουσιακών στοιχείων του Vittel, αφετέρου δε, την απώλεια συλλογικών πλεονεκτημάτων και την κατάργηση θέσεων εργασίας, δεν ευσταθεί. Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί εκ προοιμίου ότι, κατά την τριακοστή πρώτη αιτιολογική του σκέψη, ο κανονισμός 4064/89 «δεν θίγει κατ' ουδένα τρόπο τα συλλογικά δικαιώματα των εργαζομένων, όπως έχουν αναγνωρισθεί, εντός των συμμετεχουσών επιχειρήσεων».

52 Όσον αφορά ειδικότερα την εξάρθρωση της περιουσίας του Vittel την οποία προβάλλουν οι προσφεύγουσες, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι απόφαση επιβάλλουσα τη μεταβίβαση μέρους του ενεργητικού της οικείας επιχείρησης δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επηρεάζει άμεσα τα συμφέροντα των μισθωτών της επιχείρησης αυτής, με το αιτιολογικό ότι η περιουσία της επιχείρησης συνιστά εγγύηση της διατηρήσεως της απασχολήσεως των μισθωτών, οι οποίοι περιλαμβάνονται μεταξύ των προνομιακώς ικανοποιουμένων δανειστών της επιχείρησης, όπως επισημαίνουν οι προσφεύγουσες. Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι μία σημαντική απόφαση περιουσιακής, οικονομικής ή βιομηχανικής φύσεως, την οποία λαμβάνει μία επιχείρηση, μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις να

έχει συνέπειες για την κατάσταση των μισθωτών — πράγμα που άλλωστε δεν αποδεικνύεται εν προκειμένω όσον αφορά την πώληση του καταστήματος του Pierval από τον όμιλο Nestlé —, τα αποτελέσματα αυτά δεν μπορούν εν πάση περιπτώσει παρά να έχουν έμμεσο χαρακτήρα. Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου, το οποίο έκρινε απαράδεκτη απλή αίτηση παρεμβάσεως υποβληθείσα από συνδικαλιστική οργάνωση στο πλαίσιο ενδίκου βοηθήματος σχετικού με την επιδίκαση αποζημιώσεως σε επιχειρήσεις, το οποίο θα μπορούσε σε περίπτωση ευδοκμήσεως να έχει ευνοϊκό αποτέλεσμα για την οικονομική ευημερία των επιχειρήσεων αυτών και, κατά συνέπεια, για το επίπεδο της απασχολήσεως στις επιχειρήσεις αυτές, με το αιτιολογικό ότι η εν λόγω συνδικαλιστική οργάνωση δικαιολογούσε απλώς την ύπαρξη έμμεσου και απομακρυσμένου συμφέροντος στην επιδίκαση της αποζημιώσεως αυτής (διάταξη της 8ης Απριλίου 1981, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 197 έως 200, 243, 245 και 247/80, Ludwigshafener Walzmühle Erling κ.λπ. κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1981, σ. 1041, σκέψεις 8 και 9). Περαιτέρω, προκειμένου ειδικότερα για τη ζημία που απορρέει, κατά τις προσφεύγουσες, από την πώληση του καταστήματος του Pierval σε τιμή που ισχυρίζονται ότι είναι εξευτελιστική, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως έκρινε ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου με τη διάταξη της 6ης Ιουλίου 1993, T-12/93 R, CEE Vittel και CE Pierval κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 26, η τιμή πώλησεως του καταστήματος, ακόμη και αν υποθεθεί ότι μπορεί να χαρακτηριστεί εξευτελιστική, δεν απορρέει από την απόφαση της Επιτροπής, αλλά από τις διαπραγματεύσεις που διεξήγαγε η Nestlé με την Castel όσον αφορά τη μεταβίβαση του συνόλου του ενεργητικού που η Nestlé ανέλαβε την υποχρέωση να πωλήσει.

53 Ως προς τα προβαλλόμενα αποτελέσματα επί του επιπέδου και των συνθηκών απασχολήσεως στις οικείες επιχειρήσεις, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η ρύθμιση που αποσκοπεί στη διασφάλιση των δικαιωμάτων των μισθωτών, ιδίως σε περίπτωση συγκεντρώσεως, εμποδίζει, όπως θα αποδειχθεί στις επόμενες σκέψεις, να επιφέρει η πραγματοποίηση της συγκεντρώσεως, αυτή καθαυτή, τέτοια αποτελέσματα. Η παραγωγή των αποτελεσμάτων αυτών προϋποθέτει επομένως την προηγούμενη θέσπιση, κατά περίπτωση, μόνον από τις επίμαχες επιχειρήσεις ή από τους κοινωνικούς εταίρους, και υπό προϋποθέσεις που καθορίζονται αυστηρά από τους εφαρμοστέους κανόνες, μέτρων αυτοτελών σε σχέση αυτήν ταύτην τη συγκέντρωση. Λαμβανομένων ιδίως υπόψη των περιθωρίων διαπραγματεύσεως των διαφόρων κοινωνικών εταίρων, το ενδεχόμενο να μη ληφθούν τα μέτρα αυτά δεν είναι καθαρώς θεωρητικό, πράγμα που αποκλείει να θεωρηθεί ότι η απόφαση με την οποία εγκρίνεται η συγκέντρωση αφορά άμεσα τους εκπροσώπους των μισθωτών (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραιϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, και Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προπαρατέθηκε).

54 Υπό το πρίσμα αυτό, από την εφαρμοστέα νομοθεσία προκύπτει σαφώς ότι μια συγκέντρωση δεν συνεπάγεται αναπόφευκτα κατάργηση θέσεων εργασίας και αλλοίωση των κοινωνικών πλεονεκτημάτων που έχουν αναγνωριστεί στους μισθωτούς του Pielval είτε από την ισχύουσα στο Vittel συλλογική συμφωνία είτε από την ατομική τους σύμβαση. Πράγματι, η προπαρατεθείσα οδηγία 77/187 προβλέπει στο άρθρο 3 τη μεταβίβαση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που απορρέουν για τον μεταβιβάζοντα από σύμβαση εργασίας ή σχέση εργασίας που υφίσταται κατά τον χρόνο της μεταβίβασης της επιχειρήσεως στον προς τον η μεταβίβαση. Περαιτέρω, η ίδια αυτή οδηγία διευκρινίζει, στο άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ότι «η μεταβίβαση μιας επιχειρήσεως δεν συνιστά αυτή καθαυτή λόγο απολύσεως για τον μεταβιβάζοντα ή τον προς τον η μεταβίβαση».

55 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί άλλωστε ότι η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον επιβάλλει τη μεταβίβαση του καταστήματος του Pielval, δεν συνιστά διασφάλιση από κάθε μέτρο καταργήσεως θέσεων εργασίας, υπό τις προϋποθέσεις του νόμου. Στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός ότι η προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 4 της οδηγίας 77/187 προβλέπει στη συνέχεια ότι «δεν εμποδίζει απολύσεις που είναι δυνατόν να επέλθουν για λόγους οικονομικούς, τεχνικούς ή οργανώσεως που προϋποθέτουν μεταβολές στο επίπεδο της απασχολήσεως» επιβεβαιώνει ότι τέτοιες απολύσεις δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να προκύψουν άμεσα από συγκέντρωση, αλλά προϋποθέτουν τη λήψη αυτοτελών μέτρων που υπόκεινται στο ίδιο καθεστώς με το καθεστώς που ισχύει ανεξαρτήτως συγκεντρώσεως.

56 Ομοίως, όσον αφορά ειδικότερα τους ισχυρισμούς σχετικά με την απώλεια των κοινωνικών πλεονεκτημάτων των μισθωτών του Pielval, επισημαίνεται ότι η ίδια οδηγία 77/187 αναφέρει, στο άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ότι «μετά τη μεταβίβαση ο προς τον αυτή διατηρεί τους όρους εργασίας που έχει συμφωνηθεί από συλλογική σύμβαση κατά το ίδιο μέτρο που αυτοί έχουν προβλεφθεί για τον μεταβιβάζοντα, μέχρι την ημερομηνία της καταγγελίας ή λήξεως της συλλογικής συμβάσεως ή της ενάρξεως της ισχύος ή εφαρμογής άλλης συλλογικής συμβάσεως». Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο L.132-8 του γαλλικού κώδικα εργασίας προβλέπει, πράγμα που δεν αμφισβητούν οι διάδικοι, ότι κάθε συλλογική σύμβαση — που αποσκοπεί, σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου L.132-1 του εν λόγω κώδικα, στη ρύθμιση του συνόλου των συνθηκών απασχολήσεως — και κάθε συλλογική σύμβαση εργασίας — η οποία ρυθμίζει, κατά τον ορισμό αυτό, ορισμένες μόνον από τις συνθήκες αυτές —

αόριστης διάρκειας μπορεί να καταγγελθεί από τα συμβαλλόμενα μέρη υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στη σύμβαση ή στη συμφωνία. Όταν η σύμβαση ή η συμφωνία καταγγέλλεται λόγω ιδίως συγχωνεύσεως, μεταβιβάσεως ή διασπάσεως, το ίδιο το νομοθέτημα αναφέρει ότι η εν λόγω σύμβαση ή συμφωνία θα εξακολουθεί να τυγχάνει πλήρους εφαρμογής μέχρι να τεθεί σε ισχύ νέα σύμβαση ή νέα συμφωνία ή, ελλείψει νέου κειμένου, κατά τη διάρκεια ενός τουλάχιστον έτους από της καταγγελίας, εξυπακουομένου ότι οι οικείοι μισθωτοί διατηρούν τα ατομικά πλεονεκτήματα που απέκτησαν εάν η σύμβαση ή η καταγγελθείσα συμφωνία δεν έχει αντικατασταθεί στο τέλος της περιόδου αυτής. Εξάλλου, οι σχετικές με τη διατήρηση των κοινωνικών πλεονεκτημάτων εγγυήσεις ενισχύονται από το άρθρο 4, δεύτερο εδάφιο, της προαναφερθείσας οδηγίας 77/187, κατά το οποίο, αν η σύμβαση εργασίας καταγγελθεί λόγω του ότι η μεταβίβαση της επιχειρήσεως συνεπάγεται ουσιαστική μεταβολή των όρων εργασίας σε βάρος του εργαζομένου, η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας ή της εργασιακής σχέσεως θεωρείται ότι επήλθε εξαιτίας του εργοδότη.

- 57 Από το σύνολο των στοιχείων αυτών προκύπτει ότι η νέα εταιρία υπεισέρχεται εξ ολοκλήρου στις ισχύουσες ατομικές συμβάσεις. Όσον αφορά την ισχύουσα στο Vittel συλλογική συμφωνία, θα εξακολουθήσει να εφαρμόζεται υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει το άρθρο L.132-8 του προπαρατεθέντος κώδικα εργασίας. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά το άρθρο αυτό, η μεταβίβαση επιχειρήσεως, όπως στην υπό κρίση περίπτωση, δεν συνεπάγεται αφεαυτής την καταγγελία ή οποιαδήποτε τροποποίηση των ισχυουσών συμβάσεων ή συλλογικών συμφωνιών. Εάν ωστόσο μετά τη μεταβίβαση αυτή έπρεπε να τεθεί ζήτημα ισχύος της συλλογικής συμφωνίας, το άρθρο L.132-8, έβδομο εδάφιο, του γαλλικού κώδικα εργασίας προβλέπει καθεστώς όμοιο με αυτό που ισχύει για κάθε καταγγελία από ένα ή περισσότερα συμβαλλόμενα μέρη εκτός της περιπτώσεως μεταβιβάσεως επιχειρήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις της ήδη παρατεθείσας οδηγίας 77/187 (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1992, C-209/91, Watson Rask και Christensen, Συλλογή 1992, σ. I-5755, σκέψεις 26 επ.).

- 58 Επομένως, στην υπό κρίση περίπτωση, η μεταβίβαση του καταστήματος του Rierval δεν επιφέρει, αφεαυτής, καμία άμεση συνέπεια επί των δικαιωμάτων που απορρέουν για τους μισθωτούς από τη σύμβασή τους ή από την εργασιακή τους σχέση. Ελλείψει οποιουδήποτε άμεσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών προσβολής των δικαιωμάτων αυτών και της αποφάσεως της Επιτροπής η οποία εξαρτά την έγκριση της

συγκεντρώσεως μεταξύ άλλων από τη μεταβίβαση του καταστήματος του Pierrel, οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να διαθέτουν το κατάλληλο ένδικο βοήθημα για να προασπίσουν τα έννομα συμφέροντά τους όχι στη φάση του ελέγχου της νομιμότητας της εν λόγω αποφάσεως, αλλά στο στάδιο των μέτρων που προκάλεσαν άμεσα τις κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών επελθούσες προσβολές, τα οποία μέτρα ενδέχεται να λάβουν οι επιχειρήσεις και, ενδεχομένως, οι οικείοι κοινωνικοί εταίροι, ανεξαρτήτως οποιασδήποτε επεμβάσεως της Επιτροπής. Πράγματι, ακριβώς στο στάδιο της λήψεως των μέτρων αυτών, ο έλεγχος των οποίων εμπίπτει στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή, υπεισέρχονται οι εγγυήσεις που παρέχουν στους μισθωτούς οι διατάξεις τόσο του εσωτερικού όσο και του κοινοτικού δικαίου όπως, ιδίως, η οδηγία 77/187 (βλ. επίσης την πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου που υπέβαλε η Επιτροπή στις 8 Σεπτεμβρίου 1994, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεως επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων, προκειμένου να τροποποιηθεί η οδηγία αυτή, ΕΕ C 274, σ. 10), καθώς και η οδηγία 75/129/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 44), όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 92/56/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 24ης Ιουνίου 1992 (ΕΕ L 245, σ. 3).

- 59 Για όλους τους προεκτεθέντες λόγους, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, υπό την επιφύλαξη βεβαίως της διασφαλίσεως των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων που τους αναγνωρίζονται με τον κανονισμό 4064/89, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας. Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, γενικώς, οσάκις ένας κανονισμός παρέχει σε τρίτους δικαιώματα σχετικά με τη διαδικασία, αυτοί πρέπει να διαθέτουν ένδικο βοήθημα που αποσκοπεί στην προστασία των εννόμων συμφερόντων τους, σύμφωνα με παγία νομολογία (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1977, *Μετρο κατά Επιτροπής*, σκέψη 13). Συναφώς, όσον αφορά ειδικότερα τις σχετικές με τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα διαφορές, πρέπει να επισημανθεί ειδικότερα ότι η προσβολή ή μη του δικαιώματος νομότυπης ακροάσεως των συγκεκριμένων τρίτων που έχουν κάποια συγκεκριμένα ιδιότητα, κατόπιν αιτήσεώς τους, κατά τη διοικητική διαδικασία, δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να ελεγχθεί από τον κοινοτικό δικαστή παρά στο στάδιο του ελέγχου της νομιμότητας της τελικής αποφάσεως της Επιτροπής. Επομένως, καίτοι στην υπό κρίση περίπτωση οι ανωτέρω σκέψεις εμφανίζουν ότι, κατ' ουσίαν, η τελική απόφαση δεν αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, πρέπει εντούτοις να αναγνωρισθεί ότι νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ακριβώς προκειμένου να εξεταστεί αν παραβιάστηκαν οι σχετικές με τη διαδικασία εγγυήσεις τις οποίες βασίμως μπορούσαν να αξιώσουν κατά τη διοικητική διαδικασία, δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού

4064/89, όπως ισχυρίζονται οι παρεμβαίνουσες υπέρ των προσφευγουσών. Μόνον εάν το Πρωτοδικείο όφειλε να διαπιστώσει κατάφωρη παράβαση των εγγυήσεων αυτών ικανή να προσβάλει το δικαίωμα των προσφευγουσών να εκθέσουν λυσιτελώς την άποψή τους κατά τη διοικητική διαδικασία, εφόσον είχαν υποβάλει σχετική αίτηση, θα εναπέκειτο σ' αυτό να ακυρώσει την απόφαση αυτή για παράβαση ουσιώδους τύπου. Ελλείψει ουσιαστικής προσβολής των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων των προσφευγουσών, το γεγονός και μόνον ότι οι προσφεύγουσες ή οι παρεμβαίνουσες υπέρ των προσφευγουσών επικαλούνται, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, την προσβολή των δικαιωμάτων αυτών κατά τη διοικητική διαδικασία δεν μπορεί να συνεπάγεται το παραδεκτό της προσφυγής καθόσον στηρίζεται σε λόγους που αντλούνται από την παράβαση κανόνων ουσιαστικού δικαίου, άπαξ και, όπως έκρινε ήδη το Πρωτοδικείο ανωτέρω, το περιεχόμενο της αποφάσεως δεν επηρεάζει άμεσα τη νομική κατάσταση των προσφευγουσών. Μόνον εφόσον πληροῦται η τελευταία αυτή προϋπόθεση θα μπορούσαν οι προσφεύγουσες, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, να ζητήσουν από το Πρωτοδικείο να εξετάσει την αιτιολογία και την ουσιαστική νομιμότητα της αποφάσεως.

- 60 Επομένως, η παρούσα προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη μόνον καθόσον δεν αποσκοπεί στη διασφάλιση της προστασίας των σχετικών με τη διαδικασία εγγυήσεων που αναγνωρίζονται στις προσφεύγουσες κατά τη διοικητική διαδικασία. Στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να ελέγξει, επί της ουσίας, εάν, όπως υποστηρίζουν οι παρεμβαίνουσες, η προσβαλλομένη απόφαση αγνόησε τις εγγυήσεις αυτές.

Ως προς το βάσιμο του λόγου που στηρίζεται στην προσβολή των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων των προσφευγουσών

- 61 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν διασφάλισε, κατά τη διοικητική διαδικασία, τον σεβασμό των δικαιωμάτων που παρέχονται στους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των επιχειρήσεων που αφορά η επίμαχη συγκέντρωση, καθόσον δεν τους ενημέρωσε εγκαίρως για τη συγκέντρωση αυτή.

- 62 Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, ο κανονισμός 4064/89 περιορίζεται να κατοχυρώσει, με το άρθρο 18, παράγραφος 4, το δικαίωμα των εν λόγω εκπροσώπων να διατυπώνουν τις παρατηρήσεις τους, κατόπιν αιτήσεώς τους, ενώπιον της Επιτροπής. Δεν της επιβάλλει καμία υποχρέωση ενημερώσεως των εκπροσώπων των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων, σχετικά με την ύπαρξη σχεδίου συγκεντρώσεως που της κοινοποιήθηκε, όπως στην υπό κρίση περίπτωση, από την επιχείρηση που αποκτά τον έλεγχο άλλης επιχείρησης. Συναφώς πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε περίπτωση μεταβιβάσεως επιχείρησης, εγκαταστάσεως ή τμήματος εγκαταστάσεως, την υποχρέωση πληροφωρήσεως των εκπροσώπων των εργαζομένων έχουν από το άρθρο 6 της προμνημονευθείσας οδηγίας 77/187 ο μεταβιβάζων και ο προς τον η μεταβίβαση, από τους οποίους ο πρώτος είναι ειδικότερα υποχρεωμένος να γνωστοποιεί στους εκπροσώπους των εργαζομένων του εγκαίρως πριν από την πραγματοποίηση της μεταβιβάσεως τις πληροφορίες που αφορούν τον λόγο της μεταβιβάσεως, τις νομικές, οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες εκ της μεταβιβάσεως για τους εργαζομένους καθώς και τα προβλεπόμενα μέτρα όσον αφορά τους εργαζομένους.
- 63 Επομένως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά η επίμαχη συγκέντρωση δεν ενημερώθηκαν εγκαίρως, η παράλειψη αυτή δεν πρέπει να καταλογιστεί στην Επιτροπή. Πράγματι, στις αρμόδιες εθνικές αρχές και στα εθνικά δικαστήρια εναπόκειται να μεριμνούν για την εκ μέρους των επιχειρήσεων εκπλήρωση της υποχρεώσεώς τους να ενημερώνουν τους οργανισμούς εκπροσώπησης των μισθωτών. Στην υπό κρίση περίπτωση, δεν μπορεί επομένως να καταλογιστεί στο καθού όργανο ότι προσέβαλε τα διαδικαστικά δικαιώματα των προσφευγουσών.
- 64 Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί πλημμελής λόγω της προβαλλομένης καθυστέρησης στην ενημέρωση των προσφευγουσών. Η παρούσα προσφυγή πρέπει επομένως να απορριφθεί ως αβάσιμη καθόσον αποσκοπεί στον έλεγχο του σεβασμού των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων των προσφευγουσών.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 65 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, το ίδιο άρθρο προβλέπει στην παράγραφο 3, ότι το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.
- 66 Προκειμένου, στην υπό κρίση περίπτωση, περί της προσφυγής που άσκησαν οι οργανισμοί εκπροσώπησης των μισθωτών των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά κάποια συγκέντρωση, κατά της απόφασης της Επιτροπής που εγκρίνει τη συγκέντρωση αυτή βάσει του κανονισμού 4064/89, η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καθένας από τους κυρίους διαδίκους φέρει τα δικά του έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 3) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Vesterdorf

Barrington

Saggio

Kirschner

Καλογερόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Απριλίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

B. Vesterdorf